

Sygn. akt I C 824/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek – Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko Z. S., H. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Agnieszka Trytek – Błaszak

Sygn. akt I C 824/16

UZASADNIENIE

Powód (...) we W. wniósł w dniu 07 lipca 2016r. przeciwko H. S. i Z. S. powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 43.613,67 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 19 czerwca 2009r. pozwani zawarli z wierzycielem pierwotnym (...) Bank S.A. umowę kredytu hipotecznego nr (...), mocą której Bank udzielił kredytu w kwocie 106.929,48 zł. Pozwani zobowiązali się do spłaty zadłużenia na warunkach szczegółowo określonych w powyższej umowie kredytu hipotecznego. Wobec zaprzestania przez pozwanych regulowania zobowiązania wynikającego z tej umowy kredytu hipotecznego, wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę pismami z dnia 31 marca 2011r., skutkiem czego po upływie okresu wypowiedzenia zobowiązanie stało się w całości wymagalne. Brak spłaty zobowiązania skutkował wystawieniem przez wierzyciela pierwotnego w dniu 29 czerwca 2011r. bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...). Zadłużenie pozwanych na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego opiewało na kwoty: 109.761,90 zł tytułem należności głównej (pozostały do spłaty kapitał kredytu), 1.272,76 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10,42% naliczonych od dnia 01 kwietnia 2011r. do dnia 16 maja 2011r., 2.593,64 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczanych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 20,84% za okres od dnia 01 kwietnia 2011r. do dnia 29 czerwca 2011r., 3,78 zł tytułem opłat i innych prowizji. Sąd Rejonowy w Ś. postanowieniem z dnia 29 lipca 2011r. nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności w sprawie sygn. akt I Co 838/11. Dysponując tytułem wykonawczym pierwotny wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ś. J. C. w sprawie sygn. akt KM 2672/12 postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015r. umorzył postępowanie egzekucyjne. Pozwani nie występowali z powództwem o pozbawienie

wykonalności powyższego tytułu wykonawczego z czego wynika, że pozwani nie kwestionowali zasadności wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzenia go w klauzulę wykonalności oraz prowadzenia na jego podstawie postępowania egzekucyjnego. W dniu 31 marca 2014r. wierzyciel pierwotny (...) Bank S.A. zawarł z powodem umowę przelewu tej wierzytelności, mocą której została ona w całości przeniesiona na powoda wraz ze wszystkimi ustanowionymi zabezpieczeniami. Wyjaśnił, że w dniu 04 stycznia 2010r. doszło do połączenia (...) Bank S.A. w K. z (...) Bank S.A. w W., który był spółką przejmującą i stał się podmiotem wszystkich praw i obowiązków spółki przejmowanej, czyli (...) Bank S.A. w K.. Po połączeniu wierzyciel pierwotny występował pod (...) Bank S.A. w W.. Następnie w dniu 01 czerwca 2012r. doszło do połączenia (...) Bank S.A. w W. z (...) Bank S.A. w W., który był spółką przejmującą i w wyniku połączenia wierzyciel pierwotny występował pod (...) Bank S.A. w W., który stając się podmiotem praw i obowiązków wynikających z umowy kredytu, mógł równocześnie zbyć wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanych na rzecz powoda. Po zawarciu umowy cesji, a przed skierowaniem sprawy do postępowania sądowego powód podjął szereg prób kontaktu z pozwanymi, w tym telefonicznego i osobistego, w celu polubownego zakończenia sprawy, lecz bezskutecznie. Podał, że na dochodzoną pozew należność w wysokości 43.613, 67 zł składa się: 40.347,20 zł tytułem należności głównej (pozostałego do spłaty kapitału kredytu) i 3.320,63 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda od kwoty należności głównej po dniu zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Z tej przyczyny na podstawie art. 482 § 1 kc wnosi o zasądzenie dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od powyższej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwani H. S. i Z. S. w odpowiedzi na pozew zakwestionowali zasadność roszczenia i podnieśli zarzut przedawnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska potwierdzili, że zawarli w dniu 19 czerwca 2009r. umowę kredytu hipotecznego z G. Bankiem, a zabezpieczeniem jego spłaty stała się nieruchomości córki pozwanych i jej męża. Potwierdzili również, że ze względu na problemy finansowe i opóźnienia w spłacie Bank wypowiedział tą umowę i skierował sprawę odzyskania swej wierzytelności na drogę egzekucji komorniczej. Komornik na licytacji sprzedał nieruchomości będącą zabezpieczeniem, ale już w czasie, kiedy G. Bank nie był wierzycielem pozwanych, ponieważ umową cesji sprzedał tą wierzytelność na rzecz powoda. Z umowy sprzedaży wierzytelności wynika, że również wszelkie zabezpieczenia przeszły na powoda, jednakże nie była tym uprawnieniem tocząca się egzekucja komornicza. Powód nie był uprawniony do skorzystania z takiej drogi odzyskania wierzytelności nabytej w drodze cesji, ponieważ nieruchomości została sprzedana w wyniku licytacji komorniczej w sierpniu 2014r., a ta dokonana została po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego, ten natomiast był uprawnieniem wyłącznym Banku. Ponadto, powód powinien był poinformować pozwanych w terminie 30 dni od podpisania umowy o tym fakcie, a dokonał tego dopiero pismem z dnia 19 maja 2014r. Powód korzystając z uprawnień Banku uznał, że wierzytelność, jaką nabył, nie przedawniła się, a ponadto przyjął środki ze sprzedaży nieruchomości, która to egzekucja została dokonana na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego w imieniu G. Banku. Nieruchomość została sprzedana po zaniżonej cenie, co naraziło właścicieli lokalu na straty.

W piśmie procesowym z dnia 12 września 2016r. powód nie zgodził się z zarzutami pozwanych. W zakresie zarzutu przedawnienia wskazał, że wszystkie czynności wierzyciela pierwotnego - wypowiedzenie umowy kredytu, wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji, umorzenie postępowania egzekucyjnego – odniosły skutek również w stosunku do powoda jako następcy prawnego. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc czynności te skutkowały przerwaniem biegu terminu przedawnienia dochodzonego w niniejszym procesie roszczenia. Przedawnienie zaczęło swój bieg z upływem terminu dokonanego przez wierzyciela pierwotnego wypowiedzenia umowy kredytu. Bieg został przerwany pierwszą czynnością w postaci złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w 2011r. Termin przedawnienia rozpoczął ponownie swój bieg od dnia uprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 29 lipca 2011r., mocą którego nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnego. Kolejną czynnością skutkującą przerwaniem terminu przedawnienia było złożenie przez wierzyciela pierwotnego w 2012r. wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015r. po sprzedaży nieruchomości oraz wyegzekwowaniu części nieruchomości. Po uprawomocnieniu się tego postanowienia, ponownie rozpoczął bieg terminu roszczenia.

W zakresie zarzutu nieterminowanego zawiadomienia pozwanych o dokonanej cesji wierzytelności powód podniósł, że okoliczność ta pozostaje bez znaczenia prawnego dla skuteczności nabycia przez powoda od wierzyciela pierwotnego dochodzonej w niniejszym postępowaniu wierzytelności. Przepisy art. 509 kc i następne nie uzależniają skuteczności cesji od zawiadomienia o tym fakcie dłużnika. Także umowa cesji wierzytelności objętej niniejszym postępowaniem nie uzależnia skuteczności nabycia od takiego zawiadomienia. Jedyną sankcją, jaką ustawodawca przewidział na wypadek niezawiadomienia dłużnika o dokonanej cesji wierzytelności, jest – zgodnie z art. 512 kc – skuteczność względem nabywcy wierzytelności spełnienia przez dłużnika świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela. W realiach niniejszej sprawy do dnia doręczenia pozwany zawiadomienia z dnia 19 maja 2014r. o dokonanym przelewie wierzytelności nie nastąpiło spełnienie świadczenia, a więc uchybienie umownemu terminowi przewidzianemu dla tej czynności pozostaje bez znaczenia dla sprawy.

Zarzut pozwanych sprzedaży licytacyjnej nieruchomości po cenie niższej niż rynkowa powód uznał za chybiony i pozostający bez znaczenia prawnego dla tego procesu. Nieruchomość została sprzedana na drugiej licytacji, na której cena wywołania wynosi dwie trzecie ceny oszacowania. Zbycie nieruchomości za cenę niższą od jej ceny rynkowej było w takiej sytuacji dopuszczalne.

Na rozprawie w dniu 28 września 2016r. pozwani wskazali, że powód nie mógł wstąpić w prawa Banku wynikające z bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu następnie nadana została klauzula wykonalności i tym samym komornik nie mógł przekazać powodowi środków pochodzących ze sprzedaży nieruchomości w wyniku licytacji, a pozostała wierzytelność niezaspokojona przez dłużników nie może być dochodzona przez powoda, gdyż uległa przedawnieniu.

Powód na tej samej rozprawie wyjaśnił, że wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki Banku, a komornik nie był uprawniony, by w toku egzekucji decydować o tym, komu przekazać środki pochodzące z planu podziału sprzedanej nieruchomości. Dłużnicy nie podnosili w czasie trwania egzekucji żadnych zarzutów w tym zakresie. Komornik był zawiadomiony o dokonaniu cesji i tym samym o podmiocie, na rzecz którego wierzytelności należy egzekwować.

Pozwani potwierdzili, że komornik posiadał wiedzę o zawarciu umowy cesji wierzytelności pomiędzy Bankiem a powodem, dlatego nie występowali z powództwem przeciwegzekucyjnym wychodząc z założenia, że zgodnie z procedurą postępowanie egzekucyjne będzie umorzone. Bank nadal ściągał należności z emerytury pozwanych, a pieniądze ze sprzedanej nieruchomości przekazane zostały powodowi, co nie powinno było mieć miejsca. Gdyby doszło do umorzenia egzekucji, dłużnicy mogliby dokonać sprzedaży nieruchomości we własnym zakresie i za wyższą kwotę, która pozwoliłaby na pokrycie długu. Zaprzeczyli, aby nie podnosili w toku egzekucji żadnych zarzutów przeciwko takiemu postępowaniu, gdyż pozwani zwracali się o wyjaśnienie tej sytuacji do podmiotu reprezentującego powoda. Wyjaśnili, że swoje stanowisko oparli na orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014r., z którego wynika stan faktyczny podobny do tej sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 czerwca 2009r. pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną w K. a Z. S. i H. S. zawarta została umowa kredytu hipotecznego nr (...) w kwocie 106.929,48 zł, który miał być spłacony w 276 miesięcznych ratach. Zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka zwykła na rzecz Banku w wysokości kwoty kredytu oraz hipoteka kaucyjna na rzecz Banku do kwoty stanowiącej 70% kwoty kredytu na nieruchomości położonej w M. przy ul. (...) stanowiącej odrębną własność przysługującą W. i A. małżonkom B. na zasadzie wspólności ustawowej.

Pozwani wyrazili zgodę na przeniesienie przez Bank wierzytelności z tytułu kredytu oraz innych wierzytelności wynikających z umów stanowiących prawne zabezpieczenie kredytu na towarzystwo funduszy inwestycyjnych prowadzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny, albo na podmiot emisyjny. Jednocześnie pozwani udzielili Bankowi pełnomocnictwa do złożenia w ich imieniu oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego w przypadku, gdyby nabył on wierzytelność wynikającą z umowy kredytowej.

Również dłużnicy rzeczowi – W. i A. małżonkowie B. wyrazili zgodę na przeniesienie przez Bank wraz z wierzytelnością z tytułu kredytu – hipoteki na towarzystwo funduszy inwestycyjnych prowadzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny, albo na podmiot emisyjny. Udzielili też Bankowi pełnomocnictwa do złożenia w ich imieniu oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego w przypadku, gdyby nabył on wierzytelność z tytułu kredytu wraz z hipoteką.

(dowód: umowa kredytu hipotecznego z 19.06.2009r. z załącznikami – k. 17-31)

Pismem z dnia 31 marca 2011r. (...) Bank S.A. wypowiedział pozwanym powyższą umowę kredytu hipotecznego z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu. W następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami stawała się wymagalna, i podlegała natychmiastowemu zwrotowi.

(dowód: wypowiedzenie umowy kredytu z 31.03.2011r. – k. 32-35)

W dniu 29 czerwca 2011r. (...) Bank S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) stwierdzający wymagalne zadłużenie dłużników solidarnych – Z. S. i H. S. z tytułu umowy kredytu hipotecznego oraz dłużników rzeczowych – A. B. i W. B. z tytułu zabezpieczenia rzeczowego kredytu hipotecznego, na kwotę: 109.761,90 zł z tytułu należności głównej (niespłacony kapitał), 1.272,76 zł z tytułu odsetek umownych za okres korzystania z kapitału od dnia 01 kwietnia 2011r. do dnia 16 maja 2011r., 2.593,64 zł z tytułu odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia 01 kwietnia 2011r. do dnia 29 czerwca 2011r., 3,78 zł z tytułu opłat i innych prowizji, z dalszymi odsetkami.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z 29.06.2011r. – k. 36)

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2011r. Sąd Rejonowy w Ś. nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności na rzecz (...) Banku S.A. przeciwko dłużnikom solidarnym – Z. S., H. S., A. B. i W. S.. Pieczęć klauzulowa została przystawiona na postanowienie w dniu 09 września 2011r.

(dowód: postanowienie SR z 19.07.2001r. – k. 37-38)

W 2012r. (...) Bank S.A. wszczął egzekucję komorniczą na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

(bezsporne)

W dniu 31 marca 2014r. (...) Bank S.A. zawarł z (...)we W. umowę sprzedaży wierzytelności pieniężnych przysługujących Bankowi, określonych w wykazie stanowiącym załącznik do umowy.

Przedmiotem umowy była również wierzytelność wobec Z. S. wynikająca z umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 19 czerwca 2009r.

(dowód: dowód uiszczenia opłat z – k. 41 -53,

umowa sprzedaży wierzytelności z 31.03.2014r. z załącznikami – k. 44-

73,

odpisy z KRSu – k. 74-104,

aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności z 22.04.2014r. – k. 105-

106,

wykaz wierzytelności – k. 107-108)

Pozwani zostali zawiadomieni o sprzedaży wierzytelności pismami z dnia 19 maja 2014r. przez powoda i pismami z dnia 19 maja 2014r. przez G. (...) Bank.

(dowód: pismo z 16.07.2015r. – k. 148, z 12.03.2015r. – k. 149, pismo z

19.05.2014r. – k. 154-155)

W dniu 16 czerwca 2015r. wierzyciel złożył w kancelarii komornika wnioski o umorzenie postępowania egzekucyjnego. W toku trwającej egzekucji Komornik wyegzekwował i przekazał wierzycielowi kwotę w wysokości 140.036,31 zł.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ś. J. C. umorzyła postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 kpc i zwróciła wierzycielowi, czyli (...) Bank S.A. w W., tytuł wykonawczy. Na dzień umorzenia postępowania egzekucyjnego wartość świadczenia pozostałego do wyegzekwowania stanowiła kwotę 44.470,45 zł.

W toku egzekucji zajęta i sprzedana została w drodze licytacji nieruchomość lokalowa stanowiąca zabezpieczenie kredytu.

(dowód: postanowienie komornika o umorzeniu z 30.06.2015r. – k. 39-40,

pismo komornika z 30.12.2014r. – k. 150,

postanowienie komornika z 24.11.2014r. – k. 151)

Pozwani oraz W. S. wystosowali w dniu 10 listopada 2015r. do powoda pismo, w którym podnieśli zarzut przedawnienia i odmówili płatności jakichkolwiek kwot jako świadczenia nienależnego.

(dowód: pismo do powoda z 10.11.2015r. – k. 144-147)

Pismami z dnia 25 stycznia 2016r. powód wezwał pozwanych do zapłaty zadłużenia w kwocie 42.468,47 zł.

(dowód: wezwania do zapłaty z 25.01.2015r. – k. 42, 43, 137, z 03.12.2015r. –

k. 138, z 23.11.2015r. – k. 143)

Pozwani nie zapłacili na rzecz (...) Banku S.A. ani na rzecz powoda jakichkolwiek kwot poza postępowaniem egzekucyjnym.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał stan faktyczny, zaś spór obejmował ocenę tych faktów.

Oznacza to, że pozwani nie kwestionowali faktu zawarcia umowy kredytu z (...) Bankiem S.A., braku spłaty kredytu, wypowiedzenia umowy kredytu, wymagalności wierzytelności wynikającej z umowy kredytu. Nie zakwestionowali również skuteczności cesji wierzytelności Banku wobec pozwanych na rzecz powoda, wynikającej z umowy kredytu hipotecznego.

Powód i pozwani odmiennie jednak interpretowali skutki tej cesji, z czym wiąże się podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia.

Powód wykazał w niniejszym procesie źródło roszczenia pozwanych wynikające z umowy kredytu hipotecznego, wykazał też swoją legitymację procesową czynną załączając do akt umowę przelewu wierzytelności z aneksem i załącznikami. Także wysokość kwoty niezaspokojonej w toku egzekucji nie była sporna.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Warunkiem jednak otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Powód wykazał tą okoliczność w niniejszym procesie.

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

Powód sprostał ciężarowi dowodu i przedłożył umowę kredytu hipotecznego, umowę przelewu wierzytelności, bankowy tytuł egzekucyjny.

Powództwo nie mogło być jednak uwzględnione, gdyż pozwani podnieśli skutecznie zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W niniejszej sprawie zastosowanie ma okres trzyletni, bowiem udzielenie pozwanyemu kredytu hipotecznego związane było z prowadzeniem działalności gospodarczej w tym zakresie przez (...) Bank S.A. Również powód jest podmiotem, który nabywa wierzytelności w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Z art. 120 § 1 zdanie pierwsze kc wynika, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Powód nie wskazał, kiedy dokładnie roszczenie wynikające z umowy kredytu hipotecznego z dnia 19 czerwca 2009r. stało się wymagalne, po dokonaniu wypowiedzenia umowy. Skoro wypowiedzenie dokonane było pismem z dnia 31 marca 2011r. z trzydziestodniowym okresem wypowiedzenia, to wymagalność mogła mieć miejsce w maju 2011r. Od tego czasu powinien biec termin przedawnienia. Przyjmując okres trzyletni, roszczenie przedawniłoby się w maju 2014r., lecz przed upływem tego terminu (...) Bank S.A. wystawił w dniu 29 czerwca 2011r. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu w dniu 29 lipca 2011r. Sąd nadał klauzulę wykonalności. Złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia stwierdzonego tym tytułem zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc (tak SN w uchwale z dnia 16 stycznia 2004r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4,

poz. 58; w wyroku z dnia 17 grudnia 2014r., II CK 276/04, nie publ., z dnia 22 stycznia 2008r., V CSK 386/07, nie publ., z dnia 4 października 2012r., I CSK 90/12, nie publ., z dnia 23 listopada 2011r., IV CSK 156/11, OSNC-ZD 2013, nr A, poz. 7, oraz z dnia 12 stycznia 2012r., II CSK 203/11, OSP 2014, nr 6, poz. 60). Zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności kończy się z chwilą uwzględnienie przez sąd tego wniosku, zwłaszcza że postanowienie sądu w tym przedmiocie jest skuteczne z chwilą jego wydania (art. 360 w związku z art. 13 § 2 kpc). Wydanie przez Sąd postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i doręczenie tytułu wykonawczego Bankowi (co nastąpiło we wrześniu 2011r.) – jako zakończenie postępowania przed sądem przedsięwziętego bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 kpc w związku z art. 124 § 2 kpc), spowodowało, że przedawnienie zaczęło biec od nowa od września 2011r. i upłynęło we wrześniu 2014r. Wprawdzie w 2012r. Bank złożył wniosek o egzekucję wierzytelności, lecz postępowanie egzekucyjne zostało w dniu 30 maja 2015r. umorzone przez komornika na podstawie art. 825 pkt 1 kpc na skutek wniosku Banku z dnia 16 czerwca 2015r. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015r., III CZP 103/14 (publ. OSNC 2015/12/137, LEX nr 1643191, www.sn.pl, OSP 2015/11/105, Biul.SN 2015/2/7, KSAG 2015/2/161), umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności, niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Formuła żądania umorzenia egzekucji podkreśla, że jedynym dysponentem postępowania egzekucyjnego jest wierzyciel, i że zawiera ona w sobie oświadczenie o cofnięciu wniosku egzekucyjnego. Nie może zatem budzić wątpliwości, że oświadczenie wierzyciela o cofnięciu wniosku egzekucyjnego powinno zostać potraktowane jako wiążące żądanie umorzenia egzekucji, niezależnie od stadium postępowania egzekucyjnego. Przewidziane w art. 203 § 2 zdanie pierwsze kpc zastrzeżenie ma na celu przede wszystkim zapobieżenie możliwości manipulowania przez powoda terminami przedawnienia roszczenia. Brak tego przepisu prowadziłby do tego, że powód mógłby wielokrotnie składać pozew i cofać go ze skutkiem przewidzianym w art. 123 § 1 pkt 1 kc. Racja przyjęcia takiego rozwiązania i dążenie do przeciwstawienia się możliwym nadużyciom jest tym bardziej uzasadnione na gruncie postępowania egzekucyjnego, w którym chodzi o zastosowanie wobec dłużnika środków przymusu. Prowadzi to do wniosku, że w postępowaniu egzekucyjnym ma, na podstawie art. 13 § 2 kpc, odpowiednie zastosowanie art. 203 § 2 zdanie pierwsze kpc, co oznacza, iż umorzenie tego postępowania niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014r., II CSK 196/14, "Biuletyn SN" 2015, nr 2, s. 11).

Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma przy tym znaczenia charakter egzekwowanej wierzytelności. W sprawie niniejszej była to wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym, a dokonanie przez Bank cesji objętej tym tytułem należności na rzecz powoda – nie mającego prawa do wystawiania takich tytułów - skutkowało tym, że nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem jest niedopuszczalne (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2004r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98, oraz z dnia 22 lutego 2006r., III CZP 129/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 4). Powód nie mógł zatem kontynuować egzekucji wszczętej przez cedenta, gdyż musiałby uzyskać nowy tytuł wykonawczy wydany w postępowaniu rozpoznawczym.

Powyższe oznacza, że pozwani skutecznie podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia, od zaspokojenia którego mogą się uchylić.

Pozostałe zarzuty pozwanych nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena sposobu prowadzenia postępowania egzekucyjnego, w tym egzekucji z nieruchomości, nie wpływa na zasadność niniejszego powództwa. Nieruchomość została sprzedana w toku licytacji publicznej, egzekucja z nieruchomości była nadzorowana przez Sąd i wszelkie uwagi, jakie dłużnicy mieli do czynności komornika podejmowanych w toku egzekucji, należało zgłaszać w formie skarg na czynności komornika. Egzekucja pozwoliła na częściowe zaspokojenie wierzytelności Banku – obecnie przysługującej powodowi. W tym procesie powód dochodzi części niezaspokojonego roszczenia w toku egzekucji, do czego posiada uprawnienie wynikające z umowy cesji, lecz przeszkodą do realizacji tego uprawnienia jest skutecznie podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie nie kwestionowanych przez strony dokumentów.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako przedawnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

a) (...)

b) (...)

3. (...)

(...)

(...)